

HỒI 28

Chung Đại Thâm Thù

- Không uổng công ta chờ đợi những hai mươi ngày! Lần này ngoài việc hai người rơi vào tay ta, công phu Uy Phong cũng được ta thu nhập! Ha... ha! Hai người cứ yên tâm, ta sẽ thay hai người báo thù! Vì, hừ, Lỗ Trung lão ma cũng là thù nhân của Hứa Thuận ta!

Gã Thiếu Cung chủ Thần Bí Cung, Hứa Thuận vừa xuýt xoa vừa ra vẻ đắc ý với kiệt tác gã vừa thực hiện.

Lại bị trối, lại bị Hứa Thuận đưa trở lại Đại Phúc Sơn và hiện đang đứng cạnh hố băng mỏng hai mươi ngày trước Cẩm Phong từng bị Hải Yến dọa ném xuống, Cẩm Phong tuy có sợ nhưng vẫn dám chiêu nhìn gã, suy nghĩ về những gì gã vừa nói!

Nhất là lúc gã bảo Lỗ Trung cũng là kẻ thù của gã, điều này khiến Cẩm Phong suy nghĩ nhiều hơn!

- Nếu có chung một kẻ thù là Hứa lão tặc, có sao người vẫn muốn sát hại bọn ta? Người đừng nghĩ bọn ta dễ dàng tin người! Đây chỉ là kế của người, khiến bọn ta tưởng thiệt, sau đó sẽ ngoan ngoãn nói cho người biết toàn bộ kinh văn của Công Phu Uy Phong! Người chớ vọng tưởng!

- Người không được hồ đồ! Gọi lão là lão tặc thì cứ gọi nhưng không được gán họ Hứa cho lão. Hứa gia của ta mấy đời thanh bạch, làm gì sản sinh ra hạng mưu mô xảo trá như lão ma Lỗ Trung? Nếu người chưa biết sự thật thì đây, hãy lắng tai nghe cho rõ! Lão ma đầu chỉ sát hại phụ thân ta Hứa Đạt, sau đó mạo nhận luôn thân phận của gia phụ để che đậy hành vi tội lỗi. Lão còn giả danh khác là Đường Thanh. Lão bức tử Mộ Dung Nhu Nhu, người mà người lầm nghĩ là mẫu thân! Sự thật, lão chỉ tình cờ nhặt được người, một cô nhi không rõ xuất thân lai lịch! Sau đó, lúc Mộ Dung Nhu Nhu đã chết, lão đưa người về Mộ Dung gia trang, cốt ý để lão Mộ Dung Chân Quân vì lầm người là ngoại địch sẽ nhận cứu mang người! Kỳ thực, người không ở họ Đường! Một phụ nhân được lão thuê đã cố tình làm ra vẻ sắp chết và trước khi chết đã cố ý mớm tính danh và xuất xứ cho người nghe! Đó là lí do khiến ta không thể cùng người tiêu diệt kẻ thù chung như người vừa đề xuất?

Đường Hải Yến biến sắc. Và nếu nàng không bị khống chế huyết đạo, theo tính cách của nàng mà đoán, có lẽ nàng sẽ phải chồm đến khi bật lên câu hỏi

đầy nghi ngờ:

- Sao người biết? Chứng cứ nào minh chứng cho lời nói của người?

Hứa Thuận thêm đặc ý:

- Thật ra nhận định của Cẩm tiểu tử là đúng! Dụng ý của lão ma chỉ là muốn đối phó với Mộ Dung gia! Suốt hai mươi năm qua, không riêng gì lão, sau này đến cả ta cũng được lão ma sai khiến, luôn truy tìm tung tích của lão Mộ Dung! Nếu hai mươi năm trước lão Mộ Dung tự nhiên thất tung thì mười năm sau đó lão Mộ Dung vẫn bắt vô âm tín! Vậy là kế của lão ma định đưa người tiềm phục vào Mộ Dung gia vẫn vô phương thực hiện. Kể cả việc lão định dùng Cẩm tiểu tử để dẫn dụ lão Mộ Dung xuất đầu lộ diện cũng bất thành. Đó là vì Cẩm tiểu tử đột nhiên có cơ hội minh bạch thân thế! Lão ma đành phải thay đổi kế hoạch, cho Cẩm tiểu tử ngang nhiên xuất hiện! Lão ma hy vọng sự xuất hiện của Cẩm tiểu tử để dẫn dụ lão Mộ Dung lộ diện! Nào ngờ, ha...ha...

Đường Hải Yến thật sự hoang mang:

- Nếu lão ma có kế sách như vậy, nếu lão ma kín kẽ như vậy việc người biết lão ma chính là thù nhân chẳng phải quá mâu thuẫn so với người có quá nhiều tâm cơ như lão ma sao?

Hứa Thuận cười nhạt:

- Lão rất cẩn trọng, không một ai có hy vọng phát hiện bất kỳ sai sót nào của lão! Tuy vậy, trên đời này làm gì có chuyện thập toàn thập mỹ? Hay nói đúng hơn là nhân định không thể thắng thiên! Ma đưa lối, quỷ đưa đường thế nào không biết Tạ Phương Điền lại vô tình gặp nạn gần Hứa gia trang là ngẫu nhiên lại được Cẩm tiểu tử lúc đó là Hứa thiếu gia giải cứu! Một năm trời lưu ngụ lại Hứa gia trang nếu Tạ Phương Điền vì có ý nghi ngờ nên dò xét lão ma thì lão ma cũng ngờ vực, cũng dò xét Tạ Phương Điền. Thế là thân phận của Tạ Phương Điền bị lộ, đã bị lão ma ngấm ngấm hạ độc. Trái lại, Tạ Phương Điền cũng phát hiện lão ma không thật sự là Hứa Đạt! Lúc Tạ Phương Điền cho ta biết sự thật này, tuy chưa hẳn là tin nhưng ta vẫn phải để tâm. Sau đó, sự thật dần phơi bày. Ta đủ tinh khôn để dần dà hỏi lão ma về người, về Cẩm tiểu tử! Vậy là khi đặc ý, lão ma thuật hết cho ta nghe về chuyện có liên quan đến hai người, cũng cho ta biết về mối thù giữa Lỗ gia và Mộ Dung gia! Hừ! Muốn đối phó với người có tâm cơ như lão cần phải dụng tâm cơ! Hai mươi năm được lão ma cứu mang giáo dưỡng đó là điều ta học được ở lão! Và không bao lâu nữa, ta sẽ dùng những gì chính lão chỉ dạy ta để khu xử lão, báo thù cho gia phụ!

Nghe thì nghe nhưng Cẩm Phong vẫn không ngớt suy nghĩ tìm phương cách. Và lúc này, chàng chợt lên tiếng:

- Rốt cuộc, người cũng không kém gì lão ma. Người vừa muốn báo thù vừa muốn thay lão ma thực hiện ý đồ độc chiếm.

Hứa Thuận ném cái nhìn đầy ẩn ý về phía Cẩm Phong:

- Người cũng nhận biết ư? Không sai! Hứa gia tuy mấy đời thanh bạch, chỉ mãi mê đuổi theo công danh nhưng hoạn lộ vẫn cứ lận đận kém người! Ta thì khác, nhờ trời đất dun rũa, ta sắp là Thiên hạ đệ nhất nhân, có sao ta không vận dụng? Vì thế, như ta từng dự định, chỉ có hai nhận vật là có thể ngăn đường ta. Phần lão ma kể như xong, hiện lão ma rất tín nhiệm ta, cứ để lão ma thu phục võ lâm Trung Nguyên thay ta đã! Còn nhân vật thứ hai chính là người. Ta nghĩ, người phải tự hiểu nguyên do.

Cẩm Phong gật đầu:

- Ta hiểu! Đó là vì...

Nói đến đây Cẩm Phong chợt ngừng lời. Và chàng tỏ ra hoảng hốt, mắt nhìn trừng trừng về phía sau Hứa Thuận:

- Là lão? Sao người bảo... bảo lão ma không biết việc người làm? Ôi chao... Nguy, nguy mất...

Cả Đường Hải Yến cũng bị thái độ của Cẩm Phong lừa!

Nàng cũng quay đầu nhìn về phía sau như Hứa Thuận đang nhìn!

Chỉ đến khi nàng nghe Hứa Thuận bỗng gầm lên, nàng mới biết đó là kế của Cẩm Phong.

Nàng lập tức quay lại, lúc tiếng gầm của Hứa Thuận vẫn đang vang dội:

- Cuồng tiểu tử to gan! Dám lập kế lừa ta ư? Muốn chết!

Và nàng thấy Hứa Thuận vùng kiếm chém loạn vào Cẩm Phong lúc đó tuy bị trói nhưng vẫn cố lao toàn thân vào gã.

Véo...

Nàng không hiểu Cẩm Phong tìm đâu ra chân lực, hay đang lúc sinh mạng như chỉ mảnh treo chuông buộc Cẩm Phong phải liệu lĩnh, nên sức lực đột nhiên tăng lên.

Nàng chỉ thấy Cẩm Phong mắt tóe hung quang, trước tia kiếm quang chực lấy mạng vẫn trầm tĩnh xoay người.

Phập!

Nàng thất kinh, bật kêu lên khi nhìn thấy cả dây trói lẫn y phục và luôn phần da thịt ở phía hậu tam Cẩm Phong bị kiếm của Hứa Thuận phạm sâu vào.

- Kha kha...

Bất chấp hậu tâm đang ướm đâm máu huyết Cẩm Phong lùi lại và cố tình hất Hứa Thuận phải ngã lùi! Chàng gào lên:

- Nếu có cơ hội, muội hãy thay ta báo phục gia thù. Ta quyết liều chết cùng gã cuồng đồ Hứa Thuận!

Cái hất của một người hoàn toàn vô lực như Cẩm Phong nếu chỉ làm Hứa Thuận vì nhất thời sơ ý phải phần nào loạng choạng thì làm cho chính Cẩm Phong phải bật ngã về phía hậu.

Đường Hải Yến đang bị khống chế huyết đạo, nàng đành giương mắt nhìn thảm cảnh cứ từ từ xảy ra.

Cẩm Phong bật ngã dĩ nhiên phải ngã đúng vào Hứa Thuận!

Thanh kiếm liền rời tay gã.

Gã phần nộ liệng cao hữu thủ định giáng một kinh vào đầu Cẩm Phong!

Cẩm Phong đang ngã, theo bản năng và gần ngư là cố ý, vòng cả hai tay ôm người Hứa Thuận. Cẩm Phong chuôi mạnh hai chân vào nền đá.

Bị tác động từ cử chỉ này từ phía Cẩm Phong, gã lại lão đảo.

Chân gã giẫm vào mặt băng.

Rắc...

Mặt băng chuyển răng rắc!

Gã sợ, gã quên việc phát kinh phá vỡ não bộ Cẩm Phong, gã trụ người lấy đà, định nhảy lên cao!

Rắc...

Mặt băng kêu chuyển nhiều hơn!

Đó là lúc chân Cẩm Phong cũng đạp vào bờ đá, giới hạn cuối cùng của nền động và mặt băng che phủ hồ nước. Chàng lại chuôi mạnh!

Đang lấy đà, tuy chưa đủ lực nhưng do mặt băng kêu chuyển gã vẫn nhảy lên!

Nào ngờ, chân gã vừa ly khai khỏi mặt băng, cái chuôi chân của Cẩm

Phong làm gã phải dịch lùi về phía hậu, giữ mặt bằng và lúc chân gã lơ lửng!

Do vẫn ôm giữ Hứa Thuận, gã lùi thì Cẩm Phong cũng phải lùi.

Chân Cẩm Phong giẫm loạn vào mặt bằng.

Bằng vỡ,

Rắc... rắc...

Cẩm Phong chìm xuống, kéo luôn cả Hứa Thuận cùng chìm.

Gã biến sắc, phần nộ. Gã găm lên:

- Tiểu tử phải chết, phải chết. Đừng nghĩ ta phải chết theo người!

Gã co chân vung tay, vừa đạp vừa đánh loạn vào Cẩm Phong.

Cẩm Phong vì thế chìm nhanh hơn, nhưng tay vẫn cố ôm giữ Hứa Thuận.

Cẩm Phong chìm hẳn khỏi mặt nước, Hứa Thuận cũng bị lôi theo, cũng bị trầm người dưới mặt nước giá lạnh.

Gã vẫn đạp vẫn đánh và vẫn găm:

- Buông ta ra mau, cứu tiểu tử! Người chết thì chết, đừng kéo ta theo!

Càng nhìn càng bàng hoàng, Đường Hải Yến càng hiểu rõ ý đồ của Cẩm Phong thì càng rụng rời tứ chi.

Nuốt hận, nuốt luôn những giọt lệ thâm chực trào, nàng quyết thành toàn ý định của Cẩm Phong. Nàng vờ kêu:

- Người chết thì đã chết rồi! Người càng cử động càng làm

cho vòng tay người chết thêm thắt chặt! Hãy gượng nhẹ, hãy từ tốn! Có như thế mới được người chết buông tha, có như thế người mới thoát.

Đương nhiên gã phải nghe câu nói của nàng! Gã hoang mang, không hiểu nàng đang giúp gã hay có ý đồ gì khác?

Tuy vậy, gã cũng phải động tâm! Nàng nói đúng quá! Mãnh lực siêu nhiên cuối cùng của người sắp chết đang chết, đã chết thường như vậy! Gã dù có sát hại, có hủy hoại toàn thân Cẩm Phong thì vòng tay kia vẫn ôm chặt, vẫn không buông tha gã.

Không tự chủ, gã liền gượng nhẹ, buông lỏng toàn thân.

Cẩm Phong vẫn cứ chìm, vẫn tiếp tục kéo gã xuống.

Gã chìm dần, nước ngập đến ngực, rồi đến ngang cổ.

Với phần đầu còn nhô lên, gã biến sắc khi phát hiện Đường Hải Yến chột cử động.

Thời gian cho mọi huyết đạo bị chế ngự đã mãn! Đường Hải Yến thoát đầu cử động chậm nhưng càng lúc càng nhanh hơn.

Gã nhìn thấy nàng nhặt kiếm!

Gã lập tức đưa hai tay cao lên khỏi đầu:

- Mau lên! Trao kiếm cho ta. Có thanh kiếm ta sẽ thoát. Sau đó ta với nàng sẽ báo thù.

Gã thấy nàng tiến sát đến mép bờ đá. Nàng chồm người đến, đưa dần mũi kiếm về phía gã.

Gã cũng chồm hai tay đến cố với lấy mũi kiếm:

- Không thể với được! Nàng phải cố chồm đến nữa, thêm nữa!

Đúng là nàng, chưa thể đến với gã. Do đó nàng ngồi xuống, một tay bấu giữ thân mình, tay cầm kiếm cố vươn ra nhiều hơn xa hơn.

Nước ngập sắp đến mũi, gã cố ngẩng cổ lên:

- Vẫn không được, vẫn không với tới. Hãy ném ra, mau lên, hãy ném kiếm cho ta!

Nàng mệt mỏi, đành thở dài và đành ném kiếm:

- Cái này dành cho Cầm Phong! Người có biết chàng là gì của ta không. Sao người dám sát hại chàng? Sao người dám sát hại chàng?

Phập!

Mũi kiếm cắm ngay vào giữa hai mắt gã! Chuôi kiếm đang run run sau cú chạm chết người bỗng ngừng lại, đó là vì gã dùng hai tay chạm vào đốc kiếm.

Đang cảm phần và tuyệt vọng trước cái chết bi thảm của Cầm Phong, Đường Hải Yến trợn ngược hai mắt, nhìn gã từ từ rút thanh kiếm ra!

Mũi kiếm rời trán gã, để lộ một lỗ thủng đang trào huyết lai láng!

Huyết nhuộm mặt nước và làn nước đỏ hồng nhiều hơn khi toàn thân gã chìm vào nước, chỉ còn đôi tay gã là đưa lên cao huơ huơ thanh kiếm.

Đôi tay đó cũng chìm dần chỉ còn lại một phần của thanh kiếm.

Chợt nàng nghe ngay sau lưng có tiếng chếp miệng:

- Một cái chết thật là tân khốc! Cho hỏi, vì sao kẻ đó bị cô nương trừng phạt

bằng cách quá ư tàn nhẫn này?

Giật mình, nàng quay lại và chỉ suýt chút nữa nàng bị ngã vào mặt nước!

Thật may, một mỹ phụ trung niên là một trong hai nữ nhân không hiểu xuất hiện ở phía sau lưng nàng từ lúc nào, mỹ phụ kịp chớp giữ tay nàng.

Hoàn hồn nàng hỏi:

- Tôn giá là...

Mỹ phụ thoáng cau mặt:

- Mọi người gọi ta là Thánh Thủ Nữ Y! Cô nương vẫn chưa đáp.

Nàng giật mình và lập tức chuyển ánh mắt qua nữ nhân còn lại:

- Nếu vậy cô nương đây là Tạ Phương Yển, Thánh Nữ Bạch Liên Giáo?

Nữ nhân nọ vừa gật đầu, thì nàng bật gào lên:

- Tạ Tử tử! Chàng chết rồi. Chính gã, gã đã bức chàng vào tuyệt lộ! Chàng đã chìm vào đáy nước.

Mỹ phụ cau mặt nhiều hơn:

- Chàng nào? Là ai? Gã mà cô nương vừa đề cập là ai? Còn cô nương là ai, sao lại biết quá rõ Tạ Phương Yển?

Tạ Phương Yển bỗng lên tiếng:

- Ta nhận ra tử tử. Tử tử là Đường Hải Yển là đệ tử của một trong tứ Hữu và cũng là người có lần bị thiếu Cung chủ Thần Bí Cung sanh cầm.

Khóe lệ tuôn trào, Đường Hải Yển khóc nức nở:

- Chính là gã, Hứa Thuận, thiếu cung chủ Thần Bí Cung! Cầm Phong huynh là người bị hại, tử tử vẫn chưa hiểu ư? Cầm Phong huynh đã rơi xuống đó, trước khi chết còn cố kéo theo kẻ thù chìm theo. Chàng chết rồi! Chết thật rồi!

Thánh Thủ Nữ Y bàng hoàng. Tuy vậy, vẫn vừa lay vừa kéo Đường Hải Yển lên chỗ an toàn hơn, Thánh Thủ Nữ Y hỏi dồn:

- Cô nương muốn nói Cầm Phong đã bị gã thiếu cung chủ sát hại? Vì báo thù cho Cầm Phong, cô nương dùng kiếm lấy mạng gã? Có thật không? Chuyện xảy ra thế nào? Cố sao...

Chợt có tiếng Tạ Phương Yển bật thét:

- Cầm huynh! Muội cố sống là vì huynh, sao huynh lại chết trước muội? Hãy chờ muội với, muội cùng chết với huynh!

Thất kinh, Thánh Thủ Nữ Y vươn tay ra!

Nhưng đã muộn.

Bõm!

Thánh Thủ Nữ Y đành bất lực nhìn Tạ Phương Yển đến lượt chìm xuống.

Chợt Thánh Thủ Nữ Y giật mình khi nghe Đường Hải Yển vùng kêu lên:

- Muội cũng phải chết thôi, kha kha! Hãy để muội cùng chết.

Nàng vùng tay quá mạnh, suýt nữa thoát khỏi tay Thánh Thủ Nữ Y.

Biết sẽ muộn nếu không cố sức Thánh Thủ Nữ Y vội vòng tay ôm giữ nàng!

Rốt cuộc cả hai cùng ngã lặn!

Đường Hải Yển vừa tiếp tục vùng vẫy vừa gào:

- Buông tiểu nữ ra! Hãy để tiểu nữ cùng chết với chàng! Hãy để tiểu nữ cùng chết với chàng! Mau buông... Hự!

Đang kêu, nàng bỗng bất động...

Thật lâu Thánh Thủ Nữ Y mới có thể đứng dậy. Sau đó, Thánh Thủ Nữ Y loạng choạng vừa bước đi vừa lôi Đường Hải Yển đi!

Thánh Thủ Nữ Y thở dài:

- Rõ rồi! Ta đã biết lão ma thật sự là ai!

Hai mắt tuy sưng mọng vì khóc quá nhiều nhưng từ đó Đường Hải Yển vẫn bắn xạ ra hai tia hung quang:

- Lão ma không phải là Lỗ Trung!

Thánh Thủ Nữ Y trầm ngâm:

- Họ Lỗ thì đúng nhưng chữ Trung chưa hẳn là tên thật của lão. Từ lâu lắm rồi ta có nghe nói Mộ Dung gia và Lỗ gia có mối thù sâu nặng! Một bên văn một bên võ, đây là Nhị Đại gia từng vang danh một thời ở phương Bắc! Văn chê võ thô lỗ cục súc, võ chê văn bạc nhược yếu hèn. Nhị Đại gia cứ thế kình chống nhau. Võ không thắng văn vì Lỗ gia là quan nha đại thần, văn không làm gì được võ vì Mộ Dung gia là tuyệt đại cao thủ võ lâm! Mãi sau đó, vì nguyên nhân gì không hiểu, Mộ Dung gia ba đời liên tiếp đều vẫn số yếu mạng, suýt nữa phải tuyệt tự. Cũng khoảng thời gian đó Lỗ gia chẳng hiểu do lỗi lầm gì, bỗng bị tru di cửu tộc! Vậy là Nhị Đại gia đồng loạt lâm thảm họa.

Thở ra một hơi dài, Thánh Thủ Nữ Y tiếp:

- Lão ma ở họ Lỗ, chắc là hậu nhân còn sót lại của Lỗ gia, kịp trốn thoát trước lệnh tru di cửu tộc! Lão ma có đủ lý do để tầm thù và nhắm vào Mộ Dung gia! Việc Hứa gia cũng bị liên lụy, ta nghĩ, đó là Hứa gia có liên quan đến lệnh tru di kia. Nhưng đó là việc của họ, của ba nhà Mộ Dung - Lỗ - Hứa. Phần ta, ta vì Cẩm Hải sẽ không quên chuyện báo thù. Cũng như người, người phải sống, phải vì Cẩm Phong mà báo thù! Đó là lý do để ta và người từ này giờ đàm đạo mình định. Người nghĩ sao?

Đường Hải Yến từ từ gật đầu:

- Chàng đã di mệnh, nhờ tiểu nữ báo thù thay! Đa tạ tiền bối. Nếu không có tiền bối, suýt nữa vì quá đau đớn, tiểu nữ đã vội quên đi lời ủy thác của chàng! Không sai. Tiểu nữ phải báo thù!

Thánh Thủ Nữ Y thở ra nhẹ nhõm:

- Tốt lắm, khỏi phải uổng phí công ta cứu người! Tạ Phương Yến đã vương độc trước sau cũng phải thọ tử, nàng chết theo Cẩm Phong cũng là phải lẽ! Phần người, nào là thân thể chưa minh bạch, nào là ý thác của ý trung nhân, ta tuy thương tích chưa bình phục nhưng vẫn phải nghĩ cố giữ lấy mạng người! Giờ thì tốt rồi, mối thù của hai đời Cẩm gia sẽ do ta và người đảm nhận. Đi thôi!

Thánh Thủ Nữ Y quả nhiên thương tích chưa bình phục thật.

Như Đường Hải Yến đã nghe giải thích, một chuồng của Lỗ Trung tuy kích trúng Thánh Thủ Nữ Y và Tạ Phương Yến, nhưng do lòng núi Đại Phúc có quá nhiều hang động ngách đá, cả hai chỉ bị hất vào một chỗ kín đáo, chưa đến nỗi vong mạng! Sau đó, phải mất một thời gian thật dài, có khi chịu cả đói khát cả hai mới lần mò tìm được lối ra sau cùng đến được chỗ Đường Hải Yến vừa sát hại xong Hứa Thuận.

Nhìn Thánh Thủ Nữ Y loạng choạng đi trước dẫn đường, Đường Hải Yến hoàn toàn cảm thông. Vì sẽ đến lượt nàng bị gánh nặng của mối thù đè lên! Thời gian kéo dài gánh đó càng trĩu nặng! Nàng chấp nhận điều đó vì Cẩm Phong nàng chấp nhận!

Cũng như Thánh thủ Nữ Y đã chấp nhận vì Cẩm Hải, thân phụ của Cẩm Phong.

----o0o----